

Sygn. akt: I C 54/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	Anna Szpręgiel

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa P. C.

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200.000 (dwieście tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2010 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 22.162,98 (dwadzieścia dwa tysiące sto sześćdziesiąt dwa 98/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2011 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.202,23 (czternaście tysięcy dwieście dwa 23/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 621,00 (sześćset dwadzieścia jeden) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2011 roku do dnia zapłaty;
5. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
6. znosi pomiędzy stronami koszty procesu;
7. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 11.850,00 (jedenaście tysięcy osiemset pięćdziesiąt) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
8. odstępuje od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa.

I C 54/11 Uzasadnienie

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego: kwoty 300. 000 zł z odsetkami tytułem zadośćuczynienia, kwoty 22.282,05 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za wydatki na zakup samochodu dla osoby niepełnosprawnej, kosztów leczenia oraz wydatków na lekarstwa, kwoty 70.050 zł tytułem odszkodowania za utracone dochody, renty bieżącej w kwocie 2.500 zł z tytułu utraconych dochodów, kwoty 621 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za koszty dojazdów, wraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu opisano następstwa wypadku, któremu uległ powód

i wydatki jakie poniósł. Podano że bezpośrednio przed wypadkiem powód zarabiał 1000 zł netto a przypadku kontynuacji zatrudnienia otrzymywałby wynagrodzenie w kwotach 2,500zł i następnie 350 zł netto. W dacie składania pozwu powód był rencistą i pobierał rentę z ZUS w kwocie 800 zł. Pozwany w wyniku wypłacił powodowi kwotę 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 2.083,85 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 9450 zł tytułem kosztów opieki.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł oddalenie powództwa(k.84) i o zasądzenie kosztów procesu. Pozwany nie kwestionując zasady swojej odpowiedzialności zakwestionował wysokość zadośćuczynienia i zakwestionował w całości roszczenie z tytułu kosztów leczenia, utraconych wynagrodzeń i z tytułu renty wyrównawczej na przyszłość.

Pismem z dnia 13.02.2013 r. powód rozszerzył żądanie pozwu w zakresie zadośćuczynienia z kwoty 300.000 zł do 500.000 zł (k.526).Pozwany wniósł o oddalenie tego żądania (k.672).

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 3.09.2008 roku powód jako motocyklista był uczestnikiem wypadku komunikacyjnego. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (bezsporne).Powód przebywał przez 5 tygodni w śpiączce farmakologicznej. Pierwszej pomocy udzielono mu w Szpitalu (...) w G., następnie kontynuował leczenie w Szpitali (...) w Z. gdzie był hospitalizowany trzykrotnie, w Szpitalu (...) w P., Szpitalu Wojewódzkim w P. oraz (...) Centrum (...) gdzie przebywał czterokrotnie. Następnie powód korzystał z opieki medycznej w Poradni (...) w P..

W związku z wypadkiem z dnia 3.09.2008 roku powód doznał następujących obrażeń ciała: złamania żeber od VI do VIII po stronie lewej, stłuczenia płuca lewego, krwiaka lewej jamy opłucnowej, obustronnej odmy opłucnowej, pęknięcia śledzony, wieloodłamowego złamania nasady bliższej kości ramiennej lewej, złamania centralnego panewki prawego stawu biodrowego, masywnego stłuczenia podudzia lewego, uszkodzenia tylnej części splotu barkowego lewego, uszkodzenia nerwu strzałkowego, łydkowego i piszczelowego po stronie prawej. Łącznie uszczerbek na zdrowiu powoda w ocenie (...) J. wynosi 270% (k.503).Z uwagi na znaczne upośledzenie sprawności narządu ruchu uszkodzenie wskazanych nerwów obwodowych oraz części splotu barkowego, powód jest zdolny wyłącznie do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami intelektualnymi na stanowisku pracy chronionej. Rokowanie co do powrotu do stanu zdrowia sprzed wypadku u powoda jest niekorzystne z uwagi na niekorzystne powikłanie ciężkiego urazu, jakim jest kostnienie około stawowe, utrudniające w sposób istotny rehabilitację powoda(opinia (...) k. 502-503).Powód obecnie nadal odczuwa następstwa wypadku, odczuwa dolegliwości po operacji trzustki; nie może współżyć z żoną. W przypadku pogorszenia się stanu zdrowia ma świadomość że czeka go wózek inwalidzki. gdyż w jego stanie zdrowia nie jest możliwe założenie endoprotezy na prawe biodro gdyż uszkodzenia biodra objęło nerwy; biodra są nierównomiernie obciążone i założenie endoprotezy lewego biodra jest kwestią czasu (zeznania powoda).

Na dojazdy do placówek medycznych powód wydał 621 zł(zestawienie k.51-52 i zeznania powoda k.737).Na zakup samochodu i przystosowanie go do potrzeb osoby niepełnosprawnej oraz na koszty leczenia i lekarstwa powód wydał kwotę 22.162,98 zł(rachunki i faktury k.20-50).

Powód jest magistrem inżynierem budowy maszyn i zarządzania, w latach 2003-2007 był studentem dziennych dwustopniowych studiów na Politechnice (...) - poziom inżynierski 7 semestrów. Przed wypadkiem z dnia 3.09.2018 r. był zatrudniony w Spółce (...) od 02.07.2007 r. do 16.07.2008 r. jako operator (...) (do 20.01.2008 r.), a następnie jako brygadzysta (...). Następnie w okresie od 1.07.2008 r. do 17.02.2009 r. pracował w firmie (...) pana R. W. (1) na stanowisku mistrz produkcji i technologii Do chwili wypadku pracował w zawodzie jako technolog i zarabiał 1000 zł netto (zaświadczenie k.109). Obecnie pracuje w zakładzie pracy chronionej jako programista oraz otrzymuje rentę z ZUS.

R. W. (1) jest znajomym powoda z poprzedniej pracy, z firmy (...). Gdy R. W. założył jednoosobową działalność – firma (...) - zaproponował powodowi pracę .Powód pracował u pana W. jako mistrz produkcji, był jedyną osobą zatrudnioną na stałe, pozostałe sześć osób- „przewijało się”. U p. W. w okresie gdy pracował tam powód pracowało po dwie osoby na trzy zmiany, w zakładzie były dwie tokarki CNC(„maszyny sterowane numerycznie”).Produkowano

części maszyn, noże, złączki. Powód obecnie nie może pracować u p W. gdyż jest to praca na 8 godzin z koniecznością podnoszenia ciężkich detali. Pan W. po wypadku powoda nikogo nie zatrudnił na jego miejsce, nikogo nie poszukiwał na jego miejsce, sam przejął obowiązki jakie miał uprzednio powód, pracownicy zarabiają minimalne wynagrodzenia (zeznania świadka W., zeznania powoda).

Decyzją ZUS z 27.04.2010 roku przyznano powodowi prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, decyzją z 7.03.2011 r. przedłużono prawo do renty do dnia 29.02.2012 r. a decyzją z 8.03.2012 r. wypłatę przedłużono do 28.02.2014 r., obecnie powód nadal ma prawo do renty z ZUS.

Od 19.09.2011 r. do nadal powód jest zatrudniony w firmie (...) Sp.z o.o. w P.. Powód pisze programy na komputerze i przesyła je na frezarkę, w przyszłości będzie mógł lekkie detale-obudowy lamp obrabiać na biurku. Przed wypadkiem powód był zdrowym mężczyzną, uprawiał sport-judo, karate, chodził na siłownię. Po wypadku powód ukończył studia magisterskie i ożenił się. Jego życie zmieniło się, ma wąski krąg znajomych, przez kilka miesięcy poruszał się na wózku. Obecnie porusza się samochodem na krótkich trasach praca –dom, odczuwa bole kręgosłupa. Chodzi na rehabilitację i basen.

Powód ma przeculicę prawej stopy oraz drętwienie palców, puchnie mu staw skokowy, nie może ruszać prawą stopą, boli go kolano prawe i ma tam ograniczenie ruchomości. Ma sztywne prawe biodro. W związku z nadmiernym obciążeniem lewego biodra boli go także biodro prawe. Ma problem z odwodzeniem kończy dolnych. Wobec tego że utracił kawałek trzustki, po tłustym jedzeniu ma biegunki. Największe bóle odczuwa w lewym barku i ma w nim ograniczoną ruchomość. Ma uszkodzone nerwy w lewej kończynie górnej i ograniczoną ruchomość nadgarstka i palców IV i V. Łatwo się przeziębia i ma problemy z zatokami, pogorszył mu się wzrok (opinia UJ k 497). Powód porusza się przy użyciu kuli, ma problemy zapamiętywaniem. Jest osobą pełną niepokoju, i zamartwiającą się- lękową i napiętą, źle śpi. Poziom leku stresu związanego z wypełnianiem codziennych obowiązków wzrósł w związku ze zwiększonymi ograniczeniami ruchowymi (k.499-501).

Od dnia wypadku przychody netto powoda przedstawiały się następująco:

Za miesiąc wrzesień 2008 r. otrzymał 740zł, za okres od października 2008 r. do lutego 2009 roku otrzymywał po 700 zł miesięcznie, od marca 2009 stycznia 2010 po 740 zł miesięcznie, w lutym 2010 roku- 670 zł. W marcu 2010 roku powód otrzymał świadczenia z dwóch tytułów: świadczenie rehabilitacyjne 103,24 zł i rentę 677,81 zł. Od kwietnia 2010 do lutego 2011 roku renta wynosiła 797, 82 zł netto. Od marca 2011 do lutego 2012 renta wynosiła 821,35 zł; ponadto we wrześniu 2011 roku wobec podjęcia pracy w (...) powód otrzymał 700,61 zł. Od października 2010 roku do nadal powód otrzymuje z firmy (...) zarobki w wysokości 1500,07 zł netto. Od marca 2012 r do lutego 2013 r. renta powoda wynosiła 886,92 zł netto. Od marca 2013 roku do lutego 2014 roku renta wynosiła 920,85 zł (opinia biegłej k.713-717).

Po okresie próbnym u dotychczasowego pracodawcy, od stycznia 2009 roku do chwili obecnej, przychód netto powoda z tytułu pracy (potencjalny dochód) wynosiłby- zdaniem Sądu- 1181,38 zł (brutto 1600 zł) biorąc pod uwagę dotychczasowy zarobek i zarobki osób obecnie pracujących w tamtym zakładzie pracy .

Utracony dochód powoda w okresie od 3.09.2008r.do 18.09.2011r.-skapitalizowana renta wyrównawcza- wynosi zatem 14.202,23 zł (opinia biegłej k.717).Od dnia podjęcia przez powoda zatrudnienia w firmie (...) renta wyrównawcza powodowi nie przysługuje, ponieważ kwota pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy i kwota wynagrodzenia przewyższa kwotę potencjalnego dochodu (opinia biegłej k.713-717).

Pełnomocnik powoda przed procesem wezwał pozwanego do wypłaty kwoty zadośćuczynienia w łącznej wysokości 400.000 zł w terminie do 31.08.2010 r. zapowiadając, że koszty leczenia będą przedmiotem odrębnego wezwania (k.55)

Przed procesem pozwany wypłacił powodowi kwotę 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 2.083,85 z tytułu zwrotu kosztów leczenia i kwotę 9.450 zł z tytułu kosztów opieki (k.58).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone do niniejszych akt dokumenty z dokumentacji medycznej, faktury i rachunki- z wyjątkiem leków zakwestionowanych przez biegłego(k.503 in fine) oraz opinię sporządzoną przez (...) J.. Ustalenia poczyniono także w oparciu zeznania byłego pracodawcy powoda oraz powoda. Dano wiarę dokumentom medycznym obrazującym przebieg wypadku i jego następstwa. Sąd nie dał wiary zeznaniom pracodawcy powoda R. W. (1) (k.610) iż w jego firmie powód miał pewny awans, gdyż pracodawca nie przyjął nikogo na miejsce powoda. Zaświadczenie wystawione przez R. W. (1)(k.109) nie jest wiarygodne w zakresie przewidywanych zarobków, gdyż nie można go skonfrontować z żadnym innym dowodem występującym w sprawie. Mimo iż osoba nie zatrudniła żadnego innego inżyniera, któremu mógłby powierzyć obowiązki powoda to deklaruje że gdyby nie wypadek to powód miałby wynagrodzenie trzykrotnie wyższe niż w czasie okresu próbnego. Jest to niewytłumaczalne w sytuacji gdy pan W. od 5 lat nie zatrudnił osoby o porównywalnych kwalifikacjach, nie przeszkolił żadnego początkującego inżyniera, nie szukał go za pośrednictwem urzędu pracy lub w inny sposób.. Obecnie na rynku pracy nawet dla osób z wyższym wynagrodzeniem bardzo częste jest najniższe wynagrodzenie za pracę a bezrobocie wśród młodzieży po studiach jest faktem notoryjnym. Należy przyjąć mając na uwadze specyfikę rynku pracy że pan W. nie miałby problemów z zatrudnieniem początkującego programisty za kwotę wynagrodzenia jaką wskazał w zaświadczeniu wystawionym dla powoda. Nie ma dowodów na to że powód jest cennym specjalistą, który jest nie do zastąpienia, a jego doświadczenie również nie było duże. Przed zatrudnieniem w I. pracował ledwie rok w innej firmie a więc można powiedzieć że dopiero się uczył programowania w konkretnej dziedzinie. Programowaniem urządzeń po wypadku powoda w firmie (...) zajmuje się obecnie R. W. (1), który w czasie gdy zatrudniał powoda prowadził sklep. Po wypadku zdecydował się zająć osobiście domeną powoda. Jest znamienne, że ani na miejsce powoda nie zatrudnił nikogo innego, zastąpili go sam, jak również nie zatrudnił nikogo do prowadzenia sklepu na swoje miejsce. Gdyby powód istotnie był tak cennym pracownikiem jak opisywał go były pracodawca to nie otrzymywałby tak niskiego wynagrodzenia. Nie wykazano również jakie dochody osiągał R. W. (1) z prowadzonej działalności gospodarczej, nie wiadomo czy generowany dochód umożliwiałby mu wynagradzanie powoda na tak wysokim poziomie, biorąc pod uwagę i to że także pracodawca musi osiągać zysk z działalności firmy. Wersja pana W. iż jakoby gdyby nie wypadek- to powód prowadziłby działalność firmy (...) a świadek pozostałby przy uprzednio prowadzonej działalności gastronomicznej jest niewiarygodna przeczy temu choćby obecna struktura zatrudniania i wysokość płac pracowników, nie wykazano by ktokolwiek zarabiał tyle ile rzekomo miał zarabiać powód. Hipoteza o innym planowanym rozwoju firmy niczym nie została uwiarygodniona. Zdaniem Sądu powód osiągałby- gdyby nie wypadek- kwotę 1600 zł brutto, na poziomie wynagrodzenia uprzednio uzyskiwanego, gdyż nie wykazano realnej perspektywy awansu. W tej sytuacji wybrano stosowny wariant z opinii opracowanej przez biegłą do spraw rent I. P.. Opinia po jej wyjaśnieniu i uzupełnieniu wątpliwości nie budziła.

Opinia (...) J.-po jej uzupełnieniu- jest wyczerpująca, zasługuje na wiarę i może stanowić podstawę rozstrzygnięcia. Opinia jest wewnętrznie spójna, nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jest zupełna i w ocenie stanowcza i jednoznaczna. Nie było celowości dalszego prowadzenia postępowania dowodnego w tym zakresie gdyż wnioski pozwanego nie tyle kwestionowały merytorycznie kwestie doznanych urazów co ocenę procentową poszczególnych urazów, zastosowanie innej tabeli było bezprzedmiotowe i jedynie zaciemniłoby obraz sytuacji; stan zdrowia powoda i rozmiar jego rzeczywiście odczuwanych cierpień nie może się jednak zmienić przy zastosowaniu innego narzędzia pomiaru. Jeśli kwestionowano poszczególne opisane przez powoda cierpienia, można było dopytać o to składającego zeznania powoda; to samo dotyczy zmian owego cierpienia w czasie. Zeznania powoda w tym co do kosztów przejazdów związanych leczeniem i odnośnie jego obecnej sytuacji są wiarygodne; w zakresie zeznań powoda nie dano wiary jedynie jego twierdzeniom że miał obiecaną ścieżkę awansu, podkreślić należy że nawet subiektywne przekonania stron stosunku pracy nie są wystarczające by udowodnić wysokość przyszłych oczekiwanych dochodów.

Sąd zważył co następuje:

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie była kwestionowana, pozwany dokonał częściowej wypłaty świadczenia pieniężnego. Zgodnie z art.361 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. pozwany odpowiada jako ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności cywilnej.

Normalnymi następstwami przedmiotowego wypadku są te opisane w opinii. Należy podkreślić należy że żądanie powoda w zakresie zadośćuczynienia jest wygórowane- po dokonanych rozszerzeniu powództwa- niemniej jednak wobec rozmiaru cierpień powoda opisanych opinii, kwota przyznana w wyroku, łącznie z kwotą uprzednio wypłaconą, nie jest zawyżona.

Sąd nie neguje cierpienia psychicznego i fizycznego powoda. Cierpienia opisywane w pozwie i opinii w pełni zasługują na wiarę. Opinia biegłego także w pełni wiarogodna i daje podstawy do zasądzania kwoty podanej w pozwie, która jest adekwatna do ustalonego stopnia uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z art.445 par. 1kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Orzekając Sąd miał na uwadze wielokrotnie w orzecznictwie podkreślany fakt, iż pojęcie „ sumy odpowiedniej” użyte w art.445 kc w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria , którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu , że powinna być- przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego- utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa(wyrok SN z 28.09.2001r.,III CKN 427/00 LEX nr n52766);zaznaczyć jednak należy, że najnowsze orzecznictwo akcentuje indywidualne podejście do konkretnej sprawy.

Ponadto zadośćuczynienie, choć niewątpliwie zawiera w sobie funkcję represyjną, nie jest karą lecz sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno mieć ono charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne. Przy ocenie „odpowiedniej sumy” w niniejszej sprawie wzięto pod uwagę wszystkie okoliczności wypadku mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy(wyrok SN z 3.02.2000 r.,I CKN 969/98 LEX 50824). Jak ustalono wyżej życie powoda po wypadku zmieniło się i będzie ulegać zmianie (prognozowane pogorszenie się stanu bioder). W tym miejscu należy odnieść się do powoływanego przez strony i biegłego rozporządzenia z 2002 roku. Zdaniem Sądu nie ma ono w niniejszej sprawie bezpośredniego stosowania gdyż jedyną podstawą roszczenia powódki są przepisy kodeksu cywilnego. Stanowisko Sądu Najwyższego jest w tym aspekcie jednoznaczne. Praktyką jest pomocnicze stosowanie omawianego rozporządzenia ale jedynie odpowiednio. W tej sytuacji polemika pozwanego z biegłymi w zakresie procentów i żądanie ich przeliczenia według innej tabeli są nieuzasadnione; kwestie te dotyczyły w szczególności procentowej oceny uszkodzenia opłucnej i dodatkowo płuc.

Reasumując na krzywdę normowaną w art.445 kc należy patrzeć całościowo a nie dokonując sumarycznych obliczeń. Oczywistym jest iż nie można cierpienia ludzkiego przeliczać na procenty; w realiach niniejszej sprawy, ustalone w wyroku świadczenie w jest odpowiednie. Nie uszło uwadze Sądu iż powód wciąż przeżywać będzie skutki zdarzenia ,te skutki są więc trwałe i zadośćuczynienie objęło także tę krzywdę nowo-ujawnianą. Poszkodowanemu przysługuje z tytułu cierpień fizycznych i psychicznych tylko jedno roszczenie(OSNCP 1963 nr2 poz.36” krzywda moralna i cierpienia fizyczne nie stanowią podstawy dwóch odrębnych roszczeń”). Powyższe nakazuje uwzględnienie w kwocie zasądzonego zadośćuczynienia należności z tytułu ”przyszłych cierpień fizycznych” i „przyszłej krzywdy” jaką można i powinno się przewidywać w związku ze specyfiką schorzeń powoda.

Jednocześnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego w ostatnim okresie podkreślane jest przede wszystkim i traktowane jako zasada to , że wysokość odpowiedniej sumy , której przyznanie przewiduje art. 445 kc zależy przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalonej przez Sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia ma bowiem charakter uzupełniający w stosunku do kwestii zasadniczej jaką jest wymiar szkody niemajątkowej. Różna waga każdego z tych elementów nie może zatem prowadzić do sytuacji, że zasądzone na rzecz powoda zadośćuczynienie w nieodpowiedniej wysokości nie

rekompensowałyby należycie doznanej przez powoda krzywdy (por. wyroki Sądu Najwyższego z 30.01.2004r., I CK 131/03 OSNC 2005, nr 2, poz.40 i z dnia 10.03.2006 r. IV CSK 80/05 OSNC 2005, nr 10, poz. 173). Roszczenie powoda było zasadne do kwoty wynikającej pośrednio z opinii biegłego, kwota z pozwu była adekwatna wobec specyficznego rodzaju utraty zdrowia, biorąc pod uwagę kwotę już uprzednio wypłaconą. W sytuacji gdy suma punktów procentowych uszczerbku na zdrowiu za poszczególne urazy przekracza sto procent sytuacja wygląda inaczej niż gdy suma punktów procentowych jest mniejsza niż sto; znaczenie takie wyliczenia staje się istoty mniej precyzyjne. Już sam pozwany uznawał że uszczerbek powoda na zdrowiu przekracza sto procent a zatem matematycznie był to już uszczerbek całkowity. Z opinii sądowej wynika iż ten uszczerbek jest ponad dwa razy większy. Opinia sądowo szeroko- w przeciwieństwie do badań ubezpieczyciela- opisała urazy powoda a autorytet najstarszej uczelni w kraju pozwala na przyjęcie jej wniosków, w sytuacji gdy nie podważano nawet merytorycznie całościowo opinii ale analizowano wyrywkowo podane urazy (płuca, opłucna). Zdaniem Sądu kwota żądana przez powoda w wezwaniu przesądowym jest adekwatna do rozmiaru cierpień. Sam powód ją tak określił, przed wszczęciem procesu a zatem gdy subiektywnie odczuwane skutki wypadku były już w pełni znane. Sąd uwzględnił wpływ czasu w toku procesu- u powoda utrwała się poczucie krzywdy i nieodwracalność skutków ale kwota z wyroku objęła i te odczucia, podobnie jak i rokowania na przyszłość w tym dotyczące bioder.; powód nie wykazał by w toku procesu tak znacznie zmieniły się podstawy jego żądań w odniesieniu do poprzedniej sytuacji. Opinia UJ jedynie językiem medycyny wyraziła to co powód przeżywa na co dzień.

Żądanie zapłaty tytułem odszkodowania-art.444par.1 kc- za poniesione wydatki na zakup samochodu dla osoby niepełnosprawnej, koszty leczenia oraz wydatki na lekarstwa okazało się uzasadnione wobec treści opinii UJ za wyjątkiem enumeratywnie wskazanych preparatów, zapewne omyłkowo wskazanych w pozwie: pasta do zębów Elmex oraz ziółka Grypowita a także leki Nifuroxazyt, Stoperan, Spirolonol i Bioparox (opinia UJ k.503);wartość tych preparatów wynikającą z faktur potrącono z kwoty wskazanej w pozwie.

Odszkodowanie za utracone dochody 14.202,23 zł zasądzono także w oparciu o powołany przepis art.444 kc. Wobec treści art.21 ust.1 pkt 3c) ustawy o podatku dochodowym przyjęto do orzekania wartości netto. W sprawie nie ma przesłanek do zasądzenia renty wyrównawczej na przyszłość a zatem w tym zakresie powództwo oddalono. Kwotę 621 zł tytułem kosztów dojazdów zasądzono na zasadzie art.444 par.1 kc jako wykazaną .

O odsetkach orzeczono w oparciu o art.481 kc w związku z art.817par.1 kc. Odsetki od kwoty zadośćuczynienia należą się od daty wskazanej w pozwie gdyż zasądzona kwota zadośćuczynienia mieści się w kwocie wskazanej w wezwaniu do zapłaty z 30.07.2010 r.(k.55) w którym określono termin do zapłaty na 31.08.2010r.a w ocenie Sądu w tej dacie pozwany mógł już ostatecznie oszacować prawidłowo wysokość zadośćuczynienia. Pozostałe uwzględnione w wyroku roszczenie nie były objęte tym wezwaniem do zapłaty. W aktach szkodowych nie ma wezwania do zapłaty w tym zakresie, powód nie przedstawił dowodu doręczenia tego wezwania a w piśmie procesowym z 21.06.2011 r. wypowiadając się odnośnie odsetek dopuszczono możliwość żądania ich od daty doręczenia odpisu pozwu(k.107) Odsetki od zasądzonej kwoty odszkodowania za zakup samochodu, koszty leczenia i wydatki na lekarstwa(pkt 2 wyroku) oraz kosztów dojazdu(pkt 4 wyroku) zasądzono doliczając 14 dni od daty doręczenia odpisu pozwu (k.82).Odsetki od kwoty utraconych zarobków(pkt3 wyroku) wynikającej z opinii biegłego zasądzono doliczając 14 dni od daty doręczenia odpisu opinii biegłej pozwanemu(k.733).Odsetki zasądzano w biorąc pod uwagę specyfikę poszczególnych roszczeń i to czy pozwany już przed procesem mógł się liczyć z wymagalnością danej kwoty czy też ustalona została ona dopiero w wyniku procesu. Orzecznictwo dotyczące odsetek każe rozważać poszczególne sytuacje (przykładowo: Sąd Apelacyjny w Warszawie, 5.06.2013 r., IACa 1511/12). Dalej idące żądania powoda oddalono jako nieuzasadnione w zakresie zadośćuczynienia i nie wykazane w zakresie żądań odszkodowawczych (art.6 kc).

O kosztach orzeczono na zasadzie art.100 kpc biorąc pod uwagę proporcje wartości żądanych przez powoda do kwot wskazanych w wyroku jak i to że matematyczne rozliczanie kosztów , wobec zawyżonego znacznie żądania powoda, finansowo dodatkowo krzywdziłoby powoda ,już pokrzywdzonego przez los. W przypadku deliktów należy elastycznie stosować zasady dotyczące kosztów(por. postanowienie w przedmiocie kosztów sądowych w niniejszej sprawie).

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono na zasadzie art.113 ust.1 i 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych mając na uwadze powyższe ustalenia.